

wöttis silma, neljandamalt körwa, riiumselt naise
ello. Tõdeste temä on üllekohtune!“

Temä on tark ja fuulast wäggewast sug-
gust!“ ütles verdikana.

Pärast ülemaal rägitud salla nõuopidamist kam-
bris astus kuünigas lõufoer jälle fehto-tuppa, kus
ühel pool Reinowadderi föbrad, teisel pool waen-
lased seisid. Kuünigas räfis walje sõnaga: „Rei-
nowadder! kuis wöid sa Argüüs tärmisi wobban-
dada? kuis sedda ärkasalgada, et temä vettise pä-
niño kätte läffitasid?“

„Armoline kuünigas!“ ütles Reinowadder:

„Kuulge eesiteks miño wobbandust; armate mind
süütlaseks, siis tehke malle silmapilgul otta, et äd-
dast ja murrest peasen. Ülleanneto Kohhekel on
miño kallima warra paigale pannud; sellepärast
kautas wagga Argüüs ello. Sure ussaldamise läbbi
ollen föbra ja warra korraka kautanud.“

„Suudmëda ütles: „Arge eitke sellepärrast meelt!
Ehk wöime kaddunud warra ülesleida, fui meile
sulutate, mis ollete kautanud?“

Reinowadder üdis: „Kui wobbandusega kohto
alt peasen, tabben ma tüddimata föik maad ja rigid
läbbi käia, funni falli warra ülesse leian, ehk
peafsin iisse seal jures otja leidma.“

10.

„Oh miño ouus kuünigas ja armoline issand!“
auustas Reinowadder juttu. „Undle lubba rahwa

kuuldes ülestunnistada, mis andeid ma teile saatfin.
Miño tahtmine olli hä, ehk fül teile suremat kassu
fest ei sanud. Eäsimene kallis ande olli üks vene-
most kullaft tehtud sõrmus. Sõrmukse sisepole
küle peale oolid kolm Ebrea kele sõna kirjutatud,
mis tegi meie maal ei oskanud tähtaedada; aga
üks kulus tark meister Ingliismaal, kes föik rahwa-
keled ja kirjad Ma peal tunneb, tähhendas muulle
salla-kirja. Meister ütles, fui sõrmukse kirja olli
luggenud: Sõrmukse sisse kaevatud nimed tõi Noa
peeg Et Paradiisist. Kes sedda sõrmust sõrmes
fannab, se ei lange ial äddaohtu, temasse ei pudu
mürristamine, wält egga nöidus; temä rahholised
elleepäwad festawad piffale. Wäljaspool sõrmukse
fülles olli üks kiowi, mis otsego päike ilgas, ösel
küünla assemel walgust andis, et seal jures kirja
wöis luggeda. Niinetud kiwil olli pealegi suur
imewäaggi sees, ta teggi aigid terweks, aga surma-
wasto ei olnud temast abbi. Sõrmukse perremees
wöis Ilma maad läbbi käia, ei samud wessi egga
tulluse temasse putuma, ei pettus tedda efsitama
egga waenlase wödimus paelotama. Sõrmukse kiowi
wäaggi wöttab surmarebhu wödimuse ja kautab waen-
lased, et föik sõrmukse kandjat peawad armastama.
Selle falli sõrmusse, kelle wägge miño nödder feel
ei jöua tunnistada, leidjün waan kaddunud iissu pär-
randusse ja tahtsin kuünigale sata. Kelle sõrm
wöis muido nisugguse sõrmukse wäärt olla?
„Teiseks jaatfin oina Kohhekellaga sõlle ja